

Φίλιπ Κερ

Φρίντριχ,
ένας σπουδαίος ντετέκτιβ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΤΕΦΑΝΙΑ ΦΕΡΡΟ

ΚΕΔΡΟΣ

Philip Kerr: *Φρίντριχ, ένας σπουδαίος ντετέκτιβ*
Τίτλος πρωτοτύπου:
Philip Kerr: *Frederick, the Great Detective*

ISBN 978-960-04-5021-7

Μετάφραση: Στεφανία Φέρρο
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αλέκα Πλακονούρη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© 2019 by No Rush Limited
© Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2019

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.
Γ. Γενναδίου 3
Αθήνα 106 78
τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Πρόλογος – Βερολίνο 1945

Ήταν μια φωτεινή, ψυχρή μέρα στο Βερολίνο και ο γαλανός ουρανός ήταν γεμάτος με εκατοντάδες αεροσκάφη, που έσκιζαν τον αέρα με ένα μονότονο μεταλλικό βουητό. Οι μηχανές άφηναν πίσω τους καθαρά, μακρόστενα ίχνη ατμού, σαν χάρτινες γιρλάντες, ωστόσο στους δύο άντρες που βρίσκονταν στο έδαφος κάθε άλλο παρά όμορφα φαίνονταν, μιας και αυτά τα αεροσκάφη ήταν αμερικανικά βομβαρδιστικά B-17 και οι στόχοι τους ήταν κυβερνητικά κτίρια στο ανατολικό μέρος της γερμανικής πρωτεύουσας.

Οι δύο άντρες άκουγαν επίσης από μακριά τον μακρόσυρτο ήχο της σειρήνας για την εναέρια επίθεση, που τους παρότρυνε να προφυλαχθούν από τους βομβαρδισμούς στο πλησιέστερο καταφύγιο, όμως κανείς από τους δυο τους δεν είχε ιδιαίτερη διάθεση να κάνει τον κόπο. Ήξεραν πολύ καλά πώς λειτουργούσαν τα πράγματα: Τα B-17 έκα-

ναν επίθεση κατά τη διάρκεια της ημέρας, πράγμα που σημαίνει ότι μπορούσαν να εντοπίσουν συγκεκριμένους στόχους· η Βασιλική Πολεμική Αεροπορία της Βρετανίας ερχόταν τη νύχτα και απλώς βομβάρδιζε οτιδήποτε μπορούσε.

Προς το παρόν στη δυτική πλευρά της πόλης, στο παλιό κοιμητήριο στο Βίλμερσντορφ, οι δύο άντρες έκριναν ότι ήταν σχετικά ασφαλείς. Άλλωστε ο ένας από τους άντρες είχε μόνο λίγο χρόνο προτού φύγει για πάντα από το Βερολίνο και ήθελε να επισκεφθεί το μνήμα του παλιού του φίλου τώρα που μπορούσε. Πριν καταλάβουν την πόλη οι Ρώσοι. Ποιος ξέρει τι θα γινόταν όταν συνέβαινε αυτό; Η προοπτική αυτή τον έκανε να αναριγίσει κάτω από το δερμάτινο πανωφόρι του και έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι του. Οι φίλοι του περίμεναν σε ένα αυτοκίνητο παρκαρισμένο δίπλα στην είσοδο του κοιμητηρίου, ανυπόμονοι να φύγουν και κάπως εκνευρισμένοι μαζί του που είχε επιμείνει να κάνει αυτή τη μικρή πράξη προσκυνήματος.

«Από δω είναι», είπε ο άλλος άντρας· είχε μόνο ένα χέρι και μια φρικτή ουλή στο πρόσωπό του, δύο κληροδοτήματα από τη στρατιωτική θητεία του όταν η Γερμανία είχε εισβάλει στη Ρωσία το 1941. «Στο παλιό παρεκκλήσι. Δεν το βρίσκεις εύκολα φυσικά. Όπως όλα σ' αυτή την πόλη. Ούτε και τα ονόματα των δρόμων σημαίνουν πλέον κάτι. Είναι δύσκολο να καταλάβεις πού τελειώνει ο ένας δρόμος και πού ξεκινάει ο άλλος».

Σχεδόν όπως κάθε άλλο κτίσμα στο Βερολίνο, το παρεκ-

κλήσι του Κοιμητηρίου του Βίλμερσντορφ είχε υποστεί τραύματα σχεδόν εξίσου σοβαρά με εκείνα του μονόχειρα και οι δύο άντρες χρειάστηκε να παρακάμψουν κρατήρες από βόμβες και να σκαρφαλώσουν πάνω από σπασμένα κομμάτια πέτρας. Ουσιαστικά το Βερολίνο ήταν ένα τεράστιο ερείπιο· η Γερμανία θα έπρεπε να είχε παραδεχτεί την ήττα της μήνες πριν, αλλά αφού δεν το είχε κάνει, η απόλυτη καταστροφή της πρωτεύουσας έμοιαζε τώρα να είναι η μοναδική πιθανή έκβαση.

«Φυσικά δεν θάβουν πια κανέναν εδώ», εξήγησε ο μονόχειρας και μετά γέλασε πικρά. «Τουλάχιστον όχι επίτηδες. Αν καταλαβαίνετε τι εννοώ. Όπως είναι λογικό, τα κανονικά μνήματα σ' αυτό το μέρος έχουν εξαντληθεί εδώ και πολύ καιρό. Τώρα πια φυλάνε μόνο τεφροδόχους εδώ. Για ανθρώπους που έχουν αποτεφρωθεί».

«Ναι, το ξέρω. Παλιά ερχόμουν συχνά εδώ. Υπήρξε μια εποχή που ήξερα καλά αυτό το μέρος. Όχι πια όμως. Όχι απ' όταν άρχισαν να βομβαρδίζουν το Βερολίνο».

Ο μονόχειρας έριξε μια ματιά με κάποια νευρικότητα στον ουρανό που βούιζε.

«Αν θέλετε τη γνώμη μου, σύντομα όλοι εδώ θα καταλήξουμε. Θα φροντίσουν οι Ρώσοι γι' αυτό υποθέτω. Μου πήραν το ένα χέρι. Φαντάζομαι ότι σύντομα θα προσπαθήσουν να πάρουν και το ταίρι του».

Χαμογέλασε με το αστείο του, το οποίο, όπως πολλά αστεία, περιείχε μια μεγάλη δόση αλήθειας. Δεν υπήρχε αμ-

φιβολία· η επικείμενη μάχη με τους Ρώσους θα γινόταν μέχρι και τον τελευταίο επιζώντα. Αυτές ήταν οι εντολές του Αδόλφου Χίτλερ. Κατά τη γνώμη του το να παραδοθούν δεν αποτελούσε επιλογή.

«Λοιπόν, να τος. Έρχομαι και τον ελέγχω σχεδόν κάθε μέρα».

Είχαν φτάσει σε έναν μακρύ τοίχο, καλυμμένο με εκατοντάδες τετράγωνα πλάκες. Ο μονόχειρας έβγαλε ένα παλιό πανί από την τσέπη του πανωφοριού του και σκούπισε από την πέτρα τη σκόνη από τους βομβαρδισμούς. Ο αέρας ήταν πνιγηρός. Από το 1943 το Βερολίνο έμοιαζε με εργοτάξιο. Καμιά φορά είχε τόση σκόνη στον αέρα, ώστε μπορούσες να τη γευτείς.

«Τον καθαρίζω λίγο. Φροντίζω να φαίνεται όσο το δυνατόν καλύτερα».

Ο άντρας με το δερμάτινο πανωφόρι δεν απάντησε. Σε κάθε ορθογώνια πλάκα υπήρχε ένα όνομα και δύο ημερομηνίες. Απλό. Ξεκάθαρο. Οι πέτρινες πλάκες έμοιαζαν με βιβλία σε βιτρίνα καταστήματος, σκέφτηκε ο άντρας με το δερμάτινο πανωφόρι, πράγμα που φαινόταν λογικό, μιας και η αγάπη για τα βιβλία ήταν εκείνη που τους είχε φέρει κοντά, ωστόσο πίσω από κάθε όνομα υπήρχε μία τεφροδόχος, η οποία περιείχε τις στάχτες ενός ανθρώπου που είχε πεθάνει. Σε κάποιες πλάκες, εκτός από το όνομα και τις δύο ημερομηνίες, υπήρχε και ένα μικρό μεταλλικό βάζο για ένα επιμημόσυνο λουλούδι, όμως ο άντρας με το δερμάτινο πα-

νωφόρι δεν είχε φέρει λουλούδι μαζί του. Δεν θα ήξερε πού να βρει κάτι τέτοιο. Το 1945 κανείς δεν καλλιεργούσε λουλούδια, εφόσον μπορούσε να καλλιεργήσει κάτι φαγώσιμο. Οι κήποι του Βερολίνου ήταν γεμάτοι πράσα και πατάτες.

Αυτό που είχε φέρει στο κοιμητήριο ήταν ένας παμπάλαιος μεγεθυντικός φακός, μεγάλος σαν πιατάκι φλιτζανιού, με ξύλινη σκαλιστή λαβή. Ο μεγεθυντικός φακός έμοιαζε με κάτι που μπορούσε να χρησιμοποιήσει ένας ντετέκτιβ για να εξιχνιάσει μια δύσκολη υπόθεση. Ο νεκρός άντρας ανέκαθεν αγαπούσε τις αστυνομικές ιστορίες. Και οι δύο τις αγαπούσαν. Ο άντρας με το δερμάτινο πανωφόρι έβαλε τη λαβή του μεγεθυντικού φακού στο μεταλλικό βάζο της πέτρινης πλάκας σαν να ήταν λουλούδι και έκανε ένα βήμα πίσω.

«Αυτό το αντικείμενο έχει αξία», παρατήρησε ο μονόχειρας. «Πρέπει να αξίζει αρκετά μάρκα. Είστε σίγουρος ότι θέλετε να το αφήσετε εδώ;»

«Ναι. Απολύτως σίγουρος».

«Απλώς λέω ότι υπάρχουν πολλοί άνθρωποι σ' αυτά τα μέρη που χρειάζονται πράγματα να πουλήσουν για τρόφιμα. Που δεν είναι κλέφτες. Αλλά η ανάγκη μπορεί να τους κάνει να συμπεριφερθούν έτσι. Δεν το εγκρίνω. Απ' την άλλη όμως ποιος ξέρει; Φαντάζομαι ότι τους νεκρούς δεν τους ενδιαφέρει ποιος τους κλέβει, σωστά;»

«Πραγματικά δεν έχει σημασία. Αυτό που έχει σημασία νομίζω είναι η τιμή· το τι σημαίνει αυτός ο μεγεθυντικός

φακός για κείνον και για μένα. Γι' αυτό βρίσκομαι εδώ. Για να τιμήσω την απώλειά του με έναν τρόπο που θα εκτιμούσε. Όχι με κάποιο ανόητο μετάλλιο ή διακοσμητικό που παίρνεις όταν πεθάνεις. Αλλά με κάτι που τιμά τη ζωή. Γιατί αυτό είναι που μετράει. Η ζωή».

Βερολίνο – 2 Δεκεμβρίου 1931

Το καλύτερο χριστουγεννιάτικο δώρο

Για τον Φρίντριχ Κίσελ ο κινηματογράφος Αλάμπρα ήταν μάλλον ο ωραιότερος κινηματογράφος της πόλης. Χτισμένος μόλις πέντε χρόνια νωρίτερα, ήταν σίγουρα ο πιο μοντέρνος και άνετος στο Βερολίνο. Ήταν ένα μακρόστενο κτίσμα από κόκκινα τούβλα, με μια μεγαλοπρεπή είσοδο, στη βάση ενός τετράγωνου πύργου, που στην κορυφή του δέσποζε κάτι που έμοιαζε πολύ με χρυσό στέμμα. Αυτό φαινόταν απολύτως λογικό στον Φρίντριχ, μιας και ο κινηματογράφος ήταν έτσι κι αλλιώς για κείνον η καλύτερη διασκέδαση που υπήρχε. Ωστόσο στο μυαλό του Φρίντριχ τα βιβλία κατείχαν τη δεύτερη θέση, πολύ κοντά στις ταινίες, και η παγκόσμια πρεμιέρα μιας ταινίας που βασιζόταν στο αγαπημένο του βιβλίο όλων των εποχών φάνταζε κάτι εντελώς ξεχωριστό. Απ' όταν είχε εκδοθεί το *Ο Αιμίλιος και οι ντετέκτιβ*, το 1929, ο Φρίντριχ το διάβαζε κάθε μήνα, πράγ-

μα που σήμαινε ότι το είχε ήδη διαβάσει είκοσι ή τριάντα φορές. Και είχε σκοπό να ξαναρχίσει να το διαβάζει μόλις θα γύριζε σπίτι και θα βολευόταν κάτω απ' τα ζεστά σκεπάσματα στο κρεβάτι του.

Το βιβλίο ήταν πιθανότατα ένα από τα πιο δημοφιλή παιδικά βιβλία στη Γερμανία και ο συγγραφέας του, ο Έριχ Κέστνερ, τύχαινε να είναι καλός φίλος του πατέρα του Φρίντριχ, του Ερνστ Κίσελ. Επιπλέον ο κύριος Κέστνερ ήταν και γείτονάς τους. Η οικογένεια Κίσελ έμενε σε ένα μεγάλο διαμέρισμα στην οδό Ρόσερ, στον αριθμό 14, και ο κύριος Κέστνερ έμενε σε ένα μικρότερο στον αριθμό 16. Όμως οι δύο άντρες στην πραγματικότητα γνωρίζονταν επειδή ο πατέρας του Φρίντριχ ήταν συντάκτης σε μια μεγάλη εφημερίδα που λεγόταν *Berliner Tageblatt* (ή για συντομία *BT*), δηλαδή *Ημερήσια Νέα του Βερολίνου*, και στην οποία κατά καιρούς ο κύριος Κέστνερ δημοσίευε άρθρα για πολλά και διάφορα θέματα. Όταν είχε πρωτοεκδοθεί *Ο Αιμίλιος και οι ντετέκτιβ*, ο κύριος Κέστνερ είχε δώσει στον κύριο Κίσελ ένα υπογεγραμμένο αντίτυπο του βιβλίου για τον Φρίντριχ, που τότε ήταν δέκα ετών και λίγο πιο μικρός από το αγόρι στην ιστορία. Όμως αφού το βιβλίο διαδραματιζόταν κυρίως στο Βερολίνο, ο κύριος Κέστνερ είχε υποθέσει σωστά ότι αυτό δεν είχε και τόση σημασία για τον Φρίντριχ, κι έτσι αποδείχτηκε. Το υπογεγραμμένο αντίγραφο του *Ο Αιμίλιος και οι ντετέκτιβ* ήταν το πολυτιμότερο απόκτημα του Φρίντριχ. Κι αυτό ακριβώς

είπε στον κύριο Κέστνερ όταν τον είδε στην πρεμιέρα της ταινίας.

«Δεν είναι το αγαπημένο μου βιβλίο επειδή το υπογράψατε, κύριε», είπε ο Φρίντριχ. «Θα ήταν το αγαπημένο μου βιβλίο ακόμη και αν δεν το είχατε υπογράψει. Όμως το ότι το υπογράψατε κάνει το βιβλίο ακόμη πιο ξεχωριστό για μένα».

«Σ' ευχαριστώ, Φρίντριχ, αυτό που λες με τιμά», είπε ο κύριος Κέστνερ, που είχε καλέσει πολλούς φίλους του να δουν την ταινία.

Το φουαγιέ ήταν γεμάτο ανθρώπους που κρατούσαν ποτά· δίπλα στον κύριο Κέστνερ στεκόταν ένας μικροκαμωμένος νέος άντρας με αραιά μαλλιά και φωτεινά, ζυγηρά μάτια, ίσως λίγο νεότερος από τον συγγραφέα.

«Ελπίζω να σου αρέσει η ταινία. Αν όμως δεν σου αρέσει, σε παρακαλώ να κάνεις τα παράπονά σου σ' αυτό τον άντρα, όχι σ' εμένα. Είναι ο σεναριογράφος και λέγεται Σάμουελ Γουάιλντερ, όμως όλοι τον φωνάζουν Μπίλι».

«Είμαι σίγουρος ότι θα μου αρέσει, κύριε», είπε ο Φρίντριχ. «Θέλω να πω πραγματικά δεν μπορώ να φανταστώ να μη μ' αρέσει. Όμως σκοπεύετε να γράψετε κι άλλη περιπέτεια με τον Αιμίλιο και τους φίλους του; Θέλω να πω πραγματικά νομίζω ότι θα έπρεπε. Θα τη διάβαζαν πολλοί άνθρωποι. Βασικά αν ήσαστε συνετός, θα το κάνατε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα, προτού όλοι οι τωρινοί αναγνώστες σας μεγαλώσουν υπερβολικά για να το ευχαριστηθούν».

Η μητέρα του Φρίντριχ, η κυρία Κίσελ, η οποία άκουγε τη συζήτηση του γιου της με τον κύριο Κέστνερ, συνοφρυώθηκε και είπε αυστηρά:

«Μη λες στον κύριο Κέστνερ τι πρέπει και τι δεν πρέπει να κάνει. Είμαι σίγουρη ότι θα γράψει ένα ακόμη βιβλίο όταν θα είναι έτοιμος. Όταν θα έχει αρκετή εμπνευση».

Έκανε την εμπνευση να ακούγεται σαν βιταμίνη C.

«Δεν πειράζει, Σαμπίνα», είπε ο συγγραφέας. «Ποτέ δεν εμπιστεύομαι την εμπνευση. Όλο σου ξεγλιστράει και δεν μπορείς να τη συγκρατήσεις. Και ο Φρίντριχ έχει δίκιο, ξέρεις. Θα έπρεπε να γράψω άλλο ένα βιβλίο χωρίς καθυστέρηση. Για την ακρίβεια θα ξεκινήσω ένα καινούριο βιβλίο για τον Αιμίλιο αύριο. Ίσως μάλιστα ο Φρίντριχ να με επισκεφθεί κάποια φορά και να με βοηθήσει δίνοντας μερικές ιδέες. Πες μου, Φρίντριχ. Τι ήταν εκείνο που σου άρεσε περισσότερο στο πρώτο βιβλίο;»

Ο Φρίντριχ το σκέφτηκε λίγο· υπήρχαν τόσα πολλά που του άρεσαν στο βιβλίο του κυρίου Κέστνερ και δεν ήξερε ποιο να πρωτοπεί. Σκέφτηκε την πλοκή, και τους χαρακτήρες, και την εικονογράφηση, και τον τρόπο που ξεδιπλωνόταν η ιστορία, και τα αστεία, και αποφάσισε ότι φυσικά δεν μπορούσε να μιλήσει για όλα αυτά τα πράγματα και τελικά, αποφασίζοντας ότι ο χρόνος του κυρίου Κέστνερ ήταν πολύτιμος, είπε:

«Λοιπόν, πρώτα απ' όλα μου άρεσει που βάλατε τον εαυτό σας στο βιβλίο σαν χαρακτήρα. Πιστεύω ότι αυτό ήταν

πολύ έξυπνο εκ μέρους σας. Και ένα άλλο πράγμα που μου αρέσει είναι ότι είναι πολύ σύντομο».

Ο κύριος Γουάιλντερ γέλασε δυνατά· το ίδιο έκανε τελικά και ο κύριος Κέστνερ, αφού πρώτα ανασήκωσε το ένα του φρύδι με τρόπο που έκανε τον Φρίντριχ να ζηλέψει. Τον έκανε να δείχνει τόσο έξυπνος.

«Πρέπει να γίνεις κριτικός όταν μεγαλώσεις», είπε ο κύριος Γουάιλντερ με προφορά αμυδρά ξενική στα νεαρά αυτιά του Φρίντριχ.

«Α, όχι», είπε ο Φρίντριχ. «Θέλω να γίνω ντετέκτιβ και να δουλεύω στο Εγκληματολογικό Τμήμα του Βερολίνου, στα κεντρικά γραφεία της Αστυνομίας στην Αλεξάντερπλατς. Από τότε που διάβασα το βιβλίο του κυρίου Κέστνερ, η πραγματική φιλοδοξία μου είναι να γίνω ντετέκτιβ. Όμως μου άρεσαν και οι εικόνες. Εσείς τις ζωγραφίσατε κι αυτές;»

Ο κύριος Κέστνερ χαμογέλασε ξανά και ίσιωσε το παπιγιόν του.

«Όχι, αλλά έχεις απόλυτο δίκιο. Οι εικόνες είναι ωραίες. Κι εμένα μου αρέσουν. Πολύ. Για την ακρίβεια, Φρίντριχ, θα σου γνωρίσω τον άνθρωπο που τις ζωγράφισε».

«Δεν τις ζωγραφίσατε εσείς;» Ο Φρίντριχ συνοφρυώθηκε. «Λυπάμαι. Νόμιζα ότι ήταν δικές σας».

Η μητέρα του Φρίντριχ μουρμούρισε κι εκείνη ότι λυπάται.

«Δεν πειράζει, αλήθεια», της είπε ο κύριος Κέστνερ και βάζοντας το χέρι του στον ώμο του Φρίντριχ, οδήγησε το

αγόρι προς το μέρος ενός μελαχρινού, ωραίου άντρα στην άλλη άκρη του φουαγιέ. «Έλα να γνωρίσεις τον πολύ ταλατούχο άνθρωπο που τις ζωγράφισε».

Ο κύριος Κέστνερ αγαπούσε τα παιδιά και τους νέους ανθρώπους και πιθανότατα αυτός ήταν ο λόγος που είχε σπουδάσει δάσκαλος. Πίστευε ότι το μέλλον στηριζόταν στη διασφάλιση ότι κάθε παιδί θα αντιμετωπίζεται με καλοσύνη και ευφυΐα και πολύ περισσότερο με υπομονή. Ο ίδιος ο Κέστνερ είχε υποστεί δύσκολες καταστάσεις ως μαθητής στη Δρέσδη και έπειτα ως νέος άντρας στον στρατό: Ένας ιδιαίτερα σκληρός λοχίας του Πυροβολικού τον είχε αφήσει έκτοτε με καρδιοπάθεια. Όμως ο Έριχ Κέστνερ ήταν μόλις είκοσι χρόνια μεγαλύτερος από τον Φρίντριχ, παρότι το μουστάκι του και η έκφρασή του ίσως τον έκαναν να φαίνεται μεγαλύτερος.

«Ουόλτερ», είπε ο κύριος Κέστνερ, «αυτός είναι ο μικρός μου γείτονας, ο Φρίντριχ. Του αρέσει η εικονογράφησή σου. Φρίντριχ, αυτός είναι ο Βάλτερ Τρίερ. Είναι καλλιτέχνης, πράγμα που σημαίνει ότι δεν μπορείς να περιμένεις ότι θα πάρει οτιδήποτε στα σοβαρά».

Έπειτα ο κύριος Κέστνερ απομακρύνθηκε για να χαιρετήσει κάποιον άλλο από τους καλεσμένους του, αφήνοντας τον Φρίντριχ να μιλήσει με τον κύριο Τρίερ.

«Χαίρομαι που σε γνωρίζω, Φρίντριχ», είπε ο κύριος Τρίερ. «Σου άρεσαν λοιπόν οι ζωγραφιές μου, ε;»

Ο Φρίντριχ κούνησε καταφατικά το κεφάλι.

«Πρώτη φορά γνωρίζω καλλιτέχνη», ομολόγησε.
«Ποιος είναι ο αγαπημένος σου καλλιτέχνης;»
Ο Φρίντριχ απάντησε χωρίς δισταγμό:
«Ο Άλμπρεχτ Ντίρερ. Νομίζω. Έκανε μια ζωγραφιά ενός λαγού που νομίζω ότι είναι πολύ ωραία».
«Καλή επιλογή».
«Τα έργα σας βρίσκονται σε κάποιο μουσείο, κύριε; Όπως τα δικά του;»
«Όχι ακόμα. Όμως το προσπαθώ. Του χρόνου θα κάνω μια έκθεση στη γενέτειρά μου, την Πράγα. Ως τότε το μεγαλύτερο έργο μου είναι μια τοιχογραφία».
«Τι είναι τοιχογραφία;»
«Μια ζωγραφιά πάνω σ' έναν τοίχο – βρίσκεται στο φουαγιέ του Καμπαρέ των Κωμικών στην πλατεία Λένινερ».
«Είναι εκείνο το πολύ μοντέρνο κτίριο, κύριε; Εκείνο που μοιάζει λιγάκι με γέφυρα πολεμικού πλοίου;»
«Ακριβώς έτσι μοιάζει», είπε ο κύριος Τρίερ.
«Είναι πολύ κοντά στο σπίτι μου, κύριε», είπε ο Φρίντριχ.
«Τότε να μπεις καμιά φορά να τη δεις – την τοιχογραφία μου εννοώ. Είμαι σίγουρος ότι δεν θα τους πειράξει αν τους πεις ότι σε έστειλα εγώ».
«Θα το κάνω», υποσχέθηκε ο Φρίντριχ. «Αν μοιάζει έστω και λίγο με τις εικόνες στο *Ο Αιμίλιος και οι ντετέκτιβ*, είμαι σίγουρος ότι θα είναι υπέροχη».
«Αλήθεια, τι είναι αυτό που σου αρέσει σ' εκείνες τις εικόνες;»

«Βασικά είναι πολύ απλές».

Ο κύριος Τρίερ γέλασε.

«Συγγνώμη», είπε ο Φρίντριχ. «Δεν το είπα γι' αστείο».

«Όχι. Έχεις δίκιο. Το απλό είναι καλό. Το απλό είναι πολύ καλό. Ακριβώς έτσι είναι οι εικόνες μου, Φρίντριχ. Και στην τέχνη η απλότητα είναι το παν».